

ги откриватъ. Ще почнемъ и ние като тѣхъ да правимъ.

— А ключътъ защо е? — отговори баба.

— Ний ще го намѣримъ.

— Баба ви си знае къде да го скрие. Идете търсете!

Втурнахме се горе. Вѣна ни посрещна до уши засмѣна. Сваляхме я дружно. И тя ни посочи де е сложенъ ключътъ.

— Нека тамъ остане, — шепнешкомъ имъ рекохъ. — А пъкъ тия щипци Вѣна нека хване. И сама предъ баба ключа ще открие. Щипцитъ ще бждатъ магьоснишка прчка.

Слѣзохме при баба.

— Бабенце, готово! Съ магьоснишка прчка ключа ще намѣримъ. Казвай какво давашъ!

— Не може да бжде!

— Ела и ще видишъ!

Излѣзохме горе. Застанахъ предъ баба и галено рекохъ:

— Преди да започне търсенето, бабо, кажи ще дадешъ ли ябълки награда?

— Ще дамъ, ще дамъ, баби. Какво да ви правя. Ха де, да ви видя — намѣрете ключа!

И тогава Вѣна съ щипци въвъ ржката почна да почуква насреща стената. До жгъла стигна. Щипцитъ издигна и бавно изрече:

— На тази закачалка виси едно палто. Въвъ джеба му има една носна кърпа. Въ кърпата

овитъ е отъ долапа ключа!

— Вѣрно ли е, бабо? Вѣнчето сполучи. Ябълкитъ давай!

И баба пристѣпи, па извади ключа. Ябълки ни даде и рече засмѣна:

— О, Господи, Боже! Магьосници сжщи! Не мога да скрия нищо въ тая кжща!

— И защо ще криешъ, о миличка бабо! Ние да сме здрави! Всичко ще ти пазимъ. Но ябълки сладки често ще ни давашъ.